

De wraak van Henriëtte

Interieur tijdens de filmopnames

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip. Corine heeft een biografie geschreven over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

Of de Henriëtte beschikbaar is als filmlocatie? Dat ligt er maar aan, antwoord ik voorzichtig. Wat wordt er gezocht? Een varend woonschip voor een buitenlandse film. De Franse regisseur heeft een duidelijk beeld: het moet vooral authentiek zijn. Wat dat dan is? 'Dit!' straalt hij bij het eerste bezoek van de filmploeg. Er klinken 'oh's' en 'ah's' bij het zien van het grote, open ruim. Ik hoor lovende woorden over de zware, nautische patrijspoorten, de zichtbare zeeg van de gangboorden, de klassieke intimmering met scheepsmahonie en de originele, stalen dwarsbalk die het schip de stevigheid geeft die nodig is bij het varen. En oh ja, de grote kolenkachel op de houten vloer, die is ook erg authentiek.

Er is wel een probleem. Henriëtte is 33 meter lang. Groter dan bedacht voor het film-vaar-traject dwars door de stad.

De filmkaravaan trekt verder. Ze bezoeken andere schepen, maar keren op hun schreden terug. Het ruim van Henriëtte is wat ze zoeken: 'erg authentiek!' De regisseur is er opgewonden van. Als de volledige draai ploeg aanwezig is om de scènes door te nemen, fladdert hij rond als een te strak opgewonden speelgoedvogeltje. Hij daalt de steile trap af naar het ruim en mist de tweede tree. Hardhandig glijdt hij naar beneden.

Wanneer ik geschrokken toesnel, maakt hij een afwerend gebaar. Hij doet een scène voor, 't is niet echt.

We varen Henriëtte naar de werf verderop. Daar heeft de filmproductie een kade afgehuurd zodat er ongestoord gedraaid kan worden. Maar eerst moet er wat verbouwd. Een filmset stelt andere eisen dan een varend interieur. 'Niets ingrijpends,' heeft onze contactpersoon gezegd. Het moet wel authentiek blijven. Het regent als we van boord gaan. Mijn vriend en ik zullen gedurende de filmperiode op een ark logeren. Schuldig kijk ik om. Henriëtte steekt haar neus in de wind. Haar kan niks gebeuren.

Na een week worden we gebeld. De watertank is leeg. Wij komen om de waterslang aan te koppelen. Henriëtte ligt stilletjes aan de kade. Over de dakramen liggen houten platen. Ze ziet er verweesd uit. Voorzichtig stap ik de stuurhut in. De steile trap af, het ruim in. Het zijn de laatste herkenningpunten. Ik wrijf in mijn ogen. De werkelijkheid is verdwenen. De film heeft Henriëtte veranderd in een illusie. Ze is een vreemde geworden. Een bokkige onbekende die smeekt om genoegdoening. Stilletjes verlaat ik haar, ik ben onmachtig.

Na enkele dagen volgt een nieuw telefoontje. Onze contactpersoon vraagt of het schip wat langer beschikbaar is. De draaiperiode loopt uit, de regisseur was een dag afwezig. 'Hoezo?' vraag ik. Hij is van de trap gevallen. 'Echt?' vraag ik. 'Authentiek!' is het antwoord.

